

mellem Øens Ejere indbyrdes har været Genstand for en Kommissionsbehandling eller en Udvalgsbehandling, som det hedder her i Lovforslaget, idet der efter Indstilling fra Københavns Amtsråd og Københavns Magistrat af Indenrigsministeriet under 29. April 1916 blev nedsat et Udvalg med den Opgave at fremkomme med Forslag til Ordning af Øen Saltholmens kommunale Stilling og af Forholdet mellem dens Ejere indbyrdes; et Forhold, som gennem Aarenes Løb er blevet meget indviklet. Udvalget, hvis Formand var Folketingsmand Alfred Christensen, og som var sammensat af Repræsentanter for Københavns Magistrat, Københavns Amtsråd, Dragør Kommunalbestyrelse, Store Magleby og Taarnby Sogneraad, Bestyrelsen for Amagerlands Saltholmsanliggender samt Sundbyøster og Sundbyvester Lodsejerlav, afgav under 3. November 1917 Betænkning. Det fremgaar af denne Betænkning, at „Øen Saltholmen, af Areal 1 506,7 ha, ca. 2 731 Tdr. Land, er matrikuleret som Matr.-Nr. 1 a—1 f af Saltholm, Taarnby Sogn, under Københavns Amt, og skyldsats for Hartkorn 115 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdk. $\frac{3}{4}$ Alb.; Øen er vurderet til Ejendoms skyld til 350 000 Kr. Matr.-Nr. 1 f, Saltholmsbatteriet, der ikke er skyldsats, tilhører Staten, medens den øvrige Del af Øen tilhører samtlige til Græsning paa Saltholmen berettigede Hartkornsejere paa Amager“.

Ved Lovforslaget søger man at hidføre en Ordning af Øen Saltholmens Stilling i kommunal Henseende og en Ordning af Forholdet mellem Øens Ejere indbyrdes, og Ordningen søges løst paa den Maade, at „Øen Saltholmen med rette Tilliggende og Tilhørende skal fra 1. April 1919 i verdslig Henseende henhøre til Taarnby Kommune, dog med de i §§ 2—5 indeholdte Forbehold og Begrænsninger, saa længe Medejendomsret til Saltholmen er knyttet til Ejendomme i andre af Amagerlands Kommuner“. Saltholmens Beboere skal „udelukkende henhøre til Taarnby Kommune og være undergivne de for denne i Almindelighed gældende Love og Vedtægter, forsaavidt disse ikke er forandrede ved nærværende Lov“. „Øens kommunale Administration varetages udelukkende af Taarnby Kommune, der om fornødent forskudsvis afholder alle paatrængende Udgifter. Forslag til Iværksættelsen af Foranstaltninger . . . . . som vil nødvendiggøre højere Ligning paa Saltholms-Hartkornet eller dens Ejendoms skyldværdi, skal dog, forinden de forelægges Sogneraadet til endelig Afgørelse, tilstilles

Store Magleby og Dragør Kommunalbestyrelser til Erklæring“. „Den for Store Magleby og Dragør Kommuner hidtil anerkendte Ret til paa samme Maade som Taarnby Kommune at inddrage det til Grundejendommene i Kommunen henhørende Saltholms-Hartkorn under den almindelige kommunale Beskatning opretholdes“.

For øvrigt tager Lovforslaget udelukkende Sigte paa at ordne Forholdet mellem de interesserede Lodsejere paa Amager baade angaaende Beskatningsforhold og Græsningsspørgsmaal, og der træffes angaaende Græsningsspørgsmaalet detaillerede Bestemmelser om, hvorledes man har at forholde sig; hvis en f. Eks. ikke ønsker at benytte sin Græsningsret, kan der afhændes Saltholms-Hartkorn til en af de andre Lodsejere, og hvis man ønsker sin Græsningsret forøget, maa man søge at erhverve sig mere Saltholms-Hartkorn. Græsningsretten er stillet i Forhold til Saltholms-Hartkornet, saaledes at 1 Fdk. 1 Alb. og 1 Td. giver Ret til Græsning af henholdsvis $\frac{1}{2}$ Høveds og 12 Høveders Græsning. Det er jo et indviklede Forhold, der har eksisteret helt fra Arilds Tid, som det hedder her i Kommissionsbetænkningen, idet det er saaledes, at Amagerbønderne har haft Græsningsretten paa Saltholmen, medens Staten har haft Ejendomsretten. Det fremgaar af Betænkningen, at man ved 3 kongelige Breve, to af 1547 og et af 1579, har givet Beboerne ude paa Amager Græsningsret paa Saltholmen, først Amagerboerne ved det første kongelige Brev af 1547, dernæst Hollænderne paa Amager og endelig Store Maglebys Beboere, der ved Brevet af 1579 fik en lignende Ret. Der er i Tidens Løb opstaaet Tvivl om, hvorvidt Staten havde Ejendomsretten, Brugsretten eller i det hele taget ejede noget af Saltholmen. Det hedder saaledes i Betænkningen: „Da der i Tidens Løb var opstaaet Tvivl om, hvorvidt den Amagerne tillagte Ret til Saltholmen var en Ejendomsret, en Brugsret eller kun en Græsningsret, fik Statskassen den 2. November 1853 Bevilling til at søge Ejendomsdom paa Øen. Ved Højesteretsdom af 31. Juli 1862 statueredes, at Staten var Ejer af Øen, og at Amagerne havde Græsningsret mod at svare Afgifter af Saltholms-Hartkornet. Birketingsdommen, der stadfæstedes af Højesteret, fremhæver, at Brevene af 1547 er bortfaldet ved ikke at være stadfæstede af senere Konger, men at Græsningsretten altid har været udøvet med Anerkendelse af Staten. I Henhold til Bemyndigelse i Lov af 29. Marts 1873 solgtes Øen derefter ved Skøde af 13. Juli 1873 til